

BERTÓK LÁSZLÓ

„Csípőből utáltam őket”

„Csípőből utáltam őket”, hallja innen is, onnan is a lövést(?), a mesét(?), mintha zavaros gyógyvízi tóból (mocsárból?) bugyborékolna föl a levegő, mintha nem csak a fül (az érzékszervek), hanem a száj is önmagától működne (működhetne), s az agynak csak utólag (úgyszólván szűrőpróba-szerűen) lenne „beleszólása”, lehetősége ellenőrizni, ami (levegő, hang, szó, gondolat) rajta keresztül kimegy (kipenderül, kiszáll). Mintha a megkönnyebbülésből, az örökös elégtételre készülődésből, indulatból, közhangulatból, politikából, s a zsigerekbe ivódott (feszült, préselt), megtagadni (elviselni?) lehetetlen hazudozásból fakadó kemény (meggondolatlan?, összevissza?) beszéd segítené leginkább a pillanatnyi megmaradást, mi több, a biztosabb túlélést, s feledtetné elviselhetővé, lebegtetné köddé a valóságot (a szégyent?, a szenvedést?). Mintha ugyanazzal a fegyverrel (hanggal, szókészlettel, szándékkal, lőállással) lehetne csak diadalmaskodni a kimúlt(?) ellenség (és önmagunk) fölött, amelyikkel legyőztek bennünket, és uralkodtak rajtunk. Mintha a világ minden porcikája egyazon anyagból készülne, s akárhol reped szét, ugyanakkora lyuk keletkezne, amit hasonló sűrűségű ragasztóval, nagyobb fajsúlyú kötőanyaggal (csalafintasággal?, ijedtséggel?, hittel?), s a pisztolylövéshez ránduló kéz utánozhatatlan gyorsaságával

lehetne csak összeragasztani, érezve, tudva,
vállalva a kockázatot, hogy egy tétova (elvégett?)
mozdulattól, s egyetlen lélegzettel vagy
gondolattal arrébb bármikor kilyukadhat
(szét fog hasadni) megint.

Ha neki titka van

Ha neki titka van, akkor (feltehetően)
neked is, akinek nincs titka előtte,
tehát aki előtt neki sincs titka.
Mindig marad az alján valami, amit
nem akarsz, nem tudsz, nem lehet
kicsöpögtetni, kitörölgetni, kimondani.
Aminek a feltja, a szakadt vége
(a hiánya?) ott homálylik, ott lóg,
ott ásít az orrod előtt, de amit, ha sokat
piszkálsz (fitogtatsz), a személyiséged
esik szét. Emlékszel a születésedkor
elvágott köldöksinórra? Beforrt végét
a testeden hordod. A másik hol van?
Beszelnél róla? Mit? Az ösztönös
vagy a szándékos elhallgatás
nem azonos a számító hazugsággal.
A „tartalom” teljes (teljesnek mondott)
kiborítása (kiborulása) ritkán több,
mint a „forma”, az összetartó véletlen
(az élet?) virulens magamutogatása, s
az egyenlőség, szabadság, testvériség
ficánkolása közben kivillanó női comb
(combköz?, havi vér?), a nyílásokban
leselkedő halál ellenállhatatlan és
lankadatlan kacsintgatása. Repedés,
amelyen keresztül kitartó odafigyeléssel
a másik irányba (kifelé?, befelé?) is

*nyílnak kilátás. Ahonnan bármikor
jöhet hír, amit csak te hallasz meg,
amiben (ha hiszel benne) talán akkor is
megkapaszkodhatsz, ha a titkodra
senki sem kíváncsi már.*

